

Weichbild magdeburgski w układzie śląsko-małopolskim.**Wersja krakowska, wariant wawelski**

Rękopis Biblioteki Kórnickiej, sygn. 800 (Kodeks Działyńskich IV), s. 102–105

Odczyt: Maciej Mięka

Prolog

[s. 102] Incipit prologus libri iuris municipalis sive^a civilis de Theutunico translatus in Latinum etc.

In nomine Dei Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen. [s. 103] Primo dicit de summa Trinitate et fide, et hoc opus locatum est supra firmum fundamentum, de quo dicit Apostolus: Fundamentum aliud nemo ponere potest, preter illum, quod positum est, quod est Christus. Ubi enim Christus fundamentum non est, ibi nullius boni potest esse edificium ad invocacionem summe et individue Trinitatis. Exemplum laudabile me compellit et ratio violenta, quia hoc a maioribus factum esse dinoscitur, quod a minoribus sit completum. Et mos retinendus est fidelissime vetustatis, licet enim non sit exemplis, sed legibus iudicandum, verumptamen exemplum potest sequi aliquis maxime, ubi recte factum est aliquod intuetur. Ad probandum, siquidem quod in quolibet principio a gloria Trinitatis debeat auxilium peti, sola ratio sufficere potest, cuiuslibet enim rei potissima pars est principium, et ex hiis, que ^b] inordinate inchoata sunt, non potest ordinabiliter agi. Quod per se patet, qualiter et bene et laudabiliter omnia geruntur, si principium fuerit decens et amabile Deo, et vix est, ut in bono peragantur exitu, que malo inchoata sunt inicio. Quibus omnibus [/] lluce clarius apparet, quod finis laudabilis a bono [^c] dependet principio et tanquam suo maiori subiacet et in maioribus maius vertitur et ibi caucius est agendum. Ipsa est enim benedicta Trinitas, in cuius nomine et consilio omnis actus {actus} progredietur. Sic enim ad omnipotentis Dei auxilium debemus oculos erigere, ut in armis sciencie et eloquencie iaculis confidere valeamus, sed omnem spem, omne propositum erigamus ad providenciam Trinitatis, ipsa enim laborantibus aurem apperet et inclinat: Apprehendite etenim disciplinam et sapienciam, nequando irascatur dominus et pereatis de via iusta [Ps 2,12]. Nos sermo propheticus exhortat, felix exhortacio, dulce consilium; qui enim apprehendit sapienciam, Christum, ut verum, fateor, apprehendit. Ipse enim est sapiencia, iusticia, veritas, fortitudo, sancitas. Et qui ignorat sapienciam et Scripturas, Christum ignorare scripture testimonio perhibetur. Cristus etenim Dei virtus est sapiencia, ignorancia autem Scripturarum ingnomia est Christi iuxta apostolicum apprehendit siquidem sapienciam, qui insipenciam procul pellit, egressus enim unius alterius operatur [s. 104] ingressum. Cum renunciatur improbitati, nanciscitur virtus. Qui enim sapienciam non apprehendit, improperabitur ei a Domino, et ideo sacerdocio non fungetur et in tenebris ignorancie latitans, mentis oculis excecatus iusticiam invenire non poterit. Sine qua et si ceterarum virtutum in ipso fulgeant radii, pro nihilo reputantur, ipsa enim est, que inter ceteras virtutes perfectissima dicitur, que iura omnibus distribuit et ex causa iusticia appellatur, ut

legitur in auctoritatibus, ut omnes obediant iudicio. Hec est enim illa virtus laudabilis, que diffinitione nobili diffinitur. Iusticia ergo est constans et perpetua voluntas, ius suum cuique tribuens, que concupiscencie conatus sua virtute comprimit ac desiderat refrenare, ut in prohemio decretalium. Cum igitur subiectum libri presentis nullum sit aliud ponere preter iudicium et iusticiam, felix liber cui tam nobile famulatur subiectum, felix, inter cuius ubera liber iste tamquam mire fasciculus poterit comorari. Merito igitur, qui opus tantum agreditur, ut librum signatum septem sigillis apperiat, summe Trinitatis [l] expetet et imploret. Ego si quid inter ceteros lectores minimum me reputans non ignorans, excusare me deberem, cum propheta dicente: ·A,·a,·a· Domine Deus, ecce^d nescio loqui, qui puer ego sum [Jr 1,6], quoniam altus est puteus sapiencie, et non est cum quo hauriam, quemadmodum mulier Chananea^e, cum de Dei omnipotentis, qui aquam vivam distribuit et largitur, confisus minime opus presens aggredior spem gerens firmissimam, quod de fonte graciaram suarum ad | scici^f | siccitatem meam rivulum derivando, de pane sue consolacionis, ne in via deficiam, buccelam michi porrigat. Ne igitur in prolixitas, que frequenter parit fastidium, sermonem protrahat in inensum, sed attendens, quam omne artificium per exercitium recipit incrementum, non in armis sciencie vel eloquencie iaculis confisus, sed omnem spem, omnem propositum referens ad omnipotentis Dei legis consilium, que est omnium vera salus. Sed quoniam scriptum est, ut nemo | alcionem^f | alciorem locum in scolis teneat, nisi cui laboris assiduitas et studiorum prolixitas suffragatur, ego fundo principium super lapidem angularem, [s. 105] qui est Christus Ihesus, Alpha et Omega, et principium et finis.

Hic finitur prologus.

^a w rkps. sine; ^b w rkps. podkropkowane jako skreślenie inodera; ^c w rkps. podkropkowane jako skreślenie depd; ^d w rkps. o me; ^e w rkps. Chanane a; ^f skreślone ręką pisarza podstawy

[hasła: prolog]